

hengiga konkse otša säetu. — Sis heit se perremees káega suud anda, ja kónnel sure rómoga kigile, et se sesamma reissa olli, kes tälle tol hawal ni suurt háád olli tennu.

Valletti sis reissat sisse tulla tarre, ja olli kít illus ja puhhas, — tarre nink kammer púhhitu, ja kuse ossa mahha puistetu. Katteti kambrehe laud ja säng puhhta linnaga, ja panti soók tälle ette, et temma söös ja puhkas, sest wanna ihho olli nõrgas jánu teekõndmissõega.

Wespre aig olli jo möda. Majarahwas istsiwa lawwa ümbre kít üttenkoon, ja olliwa weskifest laulnu, ja öddangut wõtnu. Sis tulli ka se wanna oppetaja ommast kambrekesset töiste sekka wälja, ja üttel: „Teie ollete minno „sõand päle hengusse weel õigede omma armsa laulmissõega „kostotanu. Minna olle ni kui noordunu, ni kerge ja „rómolik.“ — Temma kónnel nüüd lahkestegga äggaüttega, sillits Jani latsekeisi, ja manmits majarahwas, ja kónnel neid kottussid, kon temma se wahheajaga kít olli ärrakáunu, et imme olli kuulda, kuis wóral maal ja pogganide seltsin Issanda sõnna om sanu wäljalaotetus, ja kui paljo hengi selle lábbi omma sanu rómustetus, parrandetus, ja õnsusse tee päle sadetus, ja kuis ilda aigo weel Inglus maal úts luggu om sündinu, mes kít Inglus-ma kónnelep. — Sis nakkis lotse ja wanna temmast noudma ja küsittelema, mes se sáranõ luggu olli olnu, ja reissa üttel: „Kui teie tahhate, „sis ma woi teile sedda asja kónnelda. Poolpäiwane öddang „om muidõke, ja warra maggama minna.“ — „Kónnelge „iks, armas oppetaja“, tännitiwa latse kít ni kui üttest „suust „meil kúl ei olle weel ni pea unni, wai moperrast „keskõni!“ Ka perremees ja mu kít pälsiwa iks kónnelda, ja todi reissale úts tool wälja, ja katteti reiwast úlle, kon wanna essal sálg mitte haiges es pea jáma isten. Latse litst henda reissa kórwale pengi otša päle kókko, ja wanna nink nore kít jáiwa kuulma, kui se wanna reissimees nida nakkas kónnelma:

Inglus maal, suren londoni linan, elli úts naissterrahwas, ni kui kunnake úts waene lesk, waiklikun ja mad-

dalán murre põlwen. Temma mihhest es olle temmale surembat perrajánu kui kats poiga. Kúl om waiw tühjatsen ellokórran latst kaswatada, ent siski es olle selle lesjale parrempat ja kallimbat ennamb ilma páal, kui ne kats latsekesse. Dõd kui päiwa saisiwa nemma temmal melen, ja olli nemma se suremb palwus ja puhkaminne Issanda pole. — Wannamb olli kúl úts kallis, wagga loom, ent noremb es tahha mitte temma perra miuna. — Sis tulli surm, ja wallits armsambat hennele. — Emma litst temma filmi kinni, ja jái ka essi se sure murre ja waiwaga mahha. Ent se mõtte selle noremba poja päle, kes tedda saas kaema ja juhhatama, es lasse tál maan olla, temma aije henda wággisi jálle úlles, nink Issand kuuld temma oigamist, ja and tälle terwust ja päiwi weel, omma ainust last kaswatada.

Ent Jaan — se olli selle noremba nimmi — olli emmale selges waiwas! — Es nakkas talle hirm es arm. Kúl murret emma, ent emma silmawessi kallest temma sõand weel ennamb, ja temma manmitsus es massa tälle middake. Kít rahwas ümbrekaut tuus sedda halwa last, kít jummalapetgliko wannamba keliwa latst wallato Janiga seltsimast. — Ni látsi ne päiwakesse eddesi, nink Jaan nakkas mihhes sama. Es olle temma surembat middake opnu. Sis sai temma útte kaupmihhe mannu pantus, ehk se päle temma peas kólbama. — Ent kost wóral ennamb se hool ja arm olli, Jani úlle wallitseda; — sis lõppi perrake ärra. — Kirrust ja Jummalasõnnast es tija temma ennamb middake. Kórtsiga tutwa, kurjusõega sõbber, — ni waijo temma kórd kórralt iks süggawambide sisse, ja es olle ajastaig weel ümbre, ja olli Jaan jubba jodit — petja — warras. — Temma lõig olli pea táus. Sádus om kange Inglus maal. Warrast podas sáal úlles, ja olli Jani jo kábbel kalan, ent et temma ni wáega noor weel olli, sis jätteti tälle weel, ja pididi tedda kaugele, tühjale male útte merre-sare päle iggawes ärrasadetama, ni kui sáratsidega sáal maal tettas, kui neid ei tahheta ärrasurmata. —